

MA
JÄLGIN
SIND

TERESA DRISCOLL

Inglise keelest tõlkinud Raili Puskar

PEGASUS

JUULI 2015

ESIMENE PEATÜKK

TUNNISTAJA

Ma tegin vea. Nüüd on see mulle teada.

Ja ma tegin seda ainuüksi sellepärast, mis ma rongis pealt kuulsin. Ma küsin teilt, päris tõemeeli – mis tunne teil oleks olnud?

Kuni selle hetkeni polnud ma end kunagi vanamoeliseks pidanud. Ega naiivseks. Okei, okei, jah, mul oli olnud küll kaunis tava-pärane lapsepõlv – võib isegi öelda, et mind oli eluraskuste eest kaitstud, aga ... Taevane arm! Vaadake mind nüüd! Ma olen pisut elanud. Palju õppinud. Moraalse käitumise Richteri skaala järgi olin ma üsna keskmine ning just sellepärast vapustaski kuuldu mind nii väga.

Vaadake, mina pidasin neid korralikeks tüdrukuteks.

Loomulikult ei tohiks ma tegelikult teiste inimeste jutuajamisi pealt kuulata. Aga kas teie ei leia, et ühistranspordis on see võimatu? Osa karjub oma mobiiltelefonidesse, kõik ülejäänud keeravad sellega võisteldes endal volüümi põhja. Et neid kuulda oleks.

Kui ma tagasi mõtlen, siis ma poleks vist kuulama jäänud, kui mu raamat oleks huvitavam olnud, aga oma igaveseks kahetsuseks ostsin ma selle raamatu samal põhjusel, miks ma ostsin ajakirja, mille kaanel olid tuulegeneraatorid.

Lugesin kuskilt, et neljakümnendateks eluaastateks peaksid hakkama rohkem hoolima sellest, mida sina arvad teistest, mitte et mida teised sinust arvavad – nii et miks ma siis ikka veel ootan, et see mulle kohale jõuaks?

Ella, kui sa tahad osta ajakirja Hello!, siis tee seda. Mis see sulle korda läheb, mida kassas istuv tüdinud ilmega tudeng arvab?

Aga ei. Mina valin vähetuntud keskkonnateemalise ajakirja ja väärrika biograafia, nii et selleks ajaks, kui kaks musti kilekotte kandvat noormeest Exeteris rongi astuvad, olen mina surmani tüdinud.

Nüüd küsimus teile.

Mida teie arvaksite, kui näeksite rongi sisenemas kaht meest, mõlemal käes must prügikott, mille sisu pole teada? Mina ise, kel on teismeline poeg, kelle toast on arukas turvalisuse kaalutlustel eemale hoida, mõtlen üksnes: *Tüüpiline. Kas te, noormehed, ei suutnud isegi reisikotti leida?*

Noormehed räägivad valju häälega, on käratsevalt lustakad, vembutavad, nagu kahekümneaastastel kombeks – jõuavad vaevu rongile, nii et kogukas jaamakorraldaja puhub ärritunult ja ägedalt vilet.

Jahmerdanud automaatuksega – *lahti, kinni, lahti, kinni* –, mis on nende meelest loomulikult äärmiselt naljakas, võtavad nad istet pingil, mis on kohvrirestidele kõige lähemal. Siis aga – küllap märe gates kaht Cornwallist pärit tüdrukut – vaatavad nad teineteisele kavalalt otsa ja suunduvad vagunit mööda edasi istmetele, mis on otse tüdrukute taga.

Mina naeratan endamisi. Ma pole nimelt mingi tujurikkuja. Ka mina olin kunagi noor.

Vaatan, kuidas tüdrukud jäävad vait ja muutuvad häbelikuks, üks vaatab sõbrannale suurte silmadega otsa – ning, jah, üks noormees on eriti silmatorkava välimusega, nagu modell või

poistebändi liige. Ja see kõik tuleb mulle meelde toda väga erilist tunnet, mida kõhus tunned.

Teate küll.

Nii et ma pole põrmugi üllatunud ega suhtu vähimalgi määral halvakspanuga, kui mehed tõusevad püsti ning kena välimusega noormees kummardub üle istme seljatugede ja küsib, kas nad võivad tüdrukutele puhvetist midagi tuua, „... kuna ma olen niikui nii sinna minemas?”.

Järgmiseks nimede vahetamine ja itsitamine ning mäng läheb lahti.

Kaks kohvi ja neli laagriõlut hiljem on noormehed tüdrukutega liitunud – nad istuvad mulle sedavõrd lähedal, et ma kuulen kogu jutujamist pealt.

Tean, tean. Tegelikult ma ei tohiks kuulata, aga see teema on meil juba ammentatud. Mäletate, mul on igav. Nemad räägivad valju häälega.

Ja siis ... Tüdrukud kordavad seda, mille ma olen juba nende varasemast jutust üles korjanud. See sõit Londonisse on nende esimene sooloviisi pealinna – kingitus vanematelt keskkooli lõpuksamite sooritamise puhul. Neil on broneering mõõduka hinnaklassiga hotelli, piletid muusikali „Hüljatud” etendusele ja nad pole iial varem nii elevil olnud.

„Nalja teete või? Kas te pole siis kordagi varem üksinda Londonis käinud?” küsib poistebändi liiget meenutav Karl üllatunult. „London võib olla kaunis keeruline. Olge ettevaatlikud. Teatrist tulles võtke takso, ärge metrooga sõitke. Saite aru?”

Karl meeldib mulle nüüd. Ta soovib poode ja turge ning ka üht klubi, kus neil pole midagi karta, kui neil peaks tekkima tahtmine pärast etendust tantsima minna. Ta paneb klubi nime paberile kirja, ütleb, et tunneb sealset väljaviskajat. „Õelge talle minu nimi. Okei?”

Ja siis tunneb Anna – kahest Cornwalli sõbrannast pikemat kasvu – huvi, mis on mustades kottides, ja mina tunnen salamisi heameelt, et ta seda küsis, sest ka mina tahan seda teada, ning ma naeratan endamisi küsimusele järgnevat aasimist oodates. *Poisid. Nii lohakad. Millised te küll olete?*

Aga ei.

Noormehed on just vanglast välja pääsenud. Mustades kottides on nende isiklikud asjad.

Ma lausa kuulen, kuidas ma selle peale neelatan – ühtäkki täidab mu kõri vedelik ja pulss trummeldab mu kõrvus.

Pannakse pidurit, aga mitte eriti pikalt. Tüdrukud koguvad end liiga kiiresti: „Tõmbate meid haneks?”

Ei. Poisid ei tõmba neid haneks. Nad on otsustanud inimestega ausad olla. On oma vead teinud ja nende eest maksnud, aga keelduvad häbi tundmast.

Kaardid lauale, tüdrukud? Karl istus Exeteri vanglas kallaleitungi pärast, Antony varguse pärast. Saate aru, Karl kaitses üksnes sõpra ja – käsi südamel – teeks seda iga kell uuesti. Tema sõbra kallal noriti baaris ja tema ei kannata selliseid, kes teisi kiusavad.

Mina aga maadlen paradoksiga: kiusamine *versus* kallaletung, ja kas meil pannakse tõesti pisinääkluste pärast trellide taha? Aga tüdrukud paistavad põnevil ja ütlevad oma armsas ja liberaalses naiivsuses, et lojaalsus on hea asi ja et nende koolis olla kunagi käinud üks mees, kes rääkis, et oli istunud kinni narkootikumide pärast, ja kuidas ta oli pärast seda, kui oli oma aja ära istunud, elus täieliku kannapöörde teinud. Ja kogu ta keha oli tätoveeringutega kaetud olnud. *Kogu keha.*

„Vau! Vangla. Mismoodi seal on?”

See on hetk, mil ma mõtlen tõsisemalt oma rolli üle.

Kujutan endamisi ette, kuidas Anna ema toimetab köögis pliidi ees ja kuidas nad mõlemad abikaasaga muretsevad oma tütrekesse

pärast ja kuidas mees soovib tal mitte kogu aeg muretseda. *Nad kasvavad nii kiiresti suureks. Arukad tüdrukud. Nad saavad hakama, kallid.*

Ja mina mõtlen, et see pole sugugi nii. Sest Karl leiab nüüd, et tüdrukutel oleks kõige turvalisem, kui neil oleks Londonis saatjaks keegi, kes linna hästi tunneb.

Karl ja Antony peatuvad sõprade juures Vauxhallis ja kavatsesid vabadesse pääsemist tõsiselt tähistada. Kuidas oleks, kui nad saaksid tüdrukutega pärast teatrit kokku ja läheksid koos klubisse?

See on hetk, kui ma otsustan, et pean tüdrukute vanematele helistama. Nad on oma küla nime maininud, Anna elab talus – see poleks mingi tuumafüüsika. Ma võin helistada postkontorisse või kohalikku pubisse, mitu talu seal siis ikka on?

Aga Anna pole sugugi kindel. Ei. Nad peaksid vast varakult tagasi hotelli minema, sest neil on kavas järgmisel hommikul mööda poode käia. Neil on nimelt plaan minna esimese asjana Liberty luksusärisesse, sest Sarah tahab proovida selga üht Stella McCartney hilpu ja sellest telefoniga pilti teha.

Tubli tüdruk, mõtlen mina. Arukas tüdruk. Anna, säästa mind sekkumisest. Aga on üks komplikatsioon, sest paistab, et Sarah'le on Antony meeldima hakanud. Minnakse teist korda puhvetisse ja tagasi tulles vahetatakse kohad: nüüd istub Anna Karliga ja Sarah Antonyga, kes räägib talle, kuidas ta kahetseb, et on oma elu pekki keeranud. Väidab, et ta läks kuritegevuse teed üksnes meeletusest, kuna ei leidnud tööd. Tal ei õnnestunud oma poega ülal pidada.

Poega?

Ja kuulates Antonyt rääkimas, kuidas ta võitles oma eksiga võimaluse pärast last näha, kinnitab Sarah'le, et ei kavatses lasta asjadel mingil juhul minna nii, et tema poeg ei tunne oma isa – „Kas sina, Sarah, ei leia, et see oleks lihtsalt kohutav, kui ta ei õpiks üldse

oma isa tundma?” –, valgub minust üle minu imeliselt kaitstud elu vari ning ma muutun üha väiksemaks ja väiksemaks.

Nüüd üllatab mind Sarah – tal on pisarad silmas, kui ta kin- nitab, et tema arvates on väga tore, et Antonyle on tema laps nii tähtis, sest paljudele meestele ei oleks, paljud lihtsalt hülgaksid vastutustunde. „Nüüd tunnen ma end kohutavalt halvasti, kuidas meie muudkui jahvatame Stella McCartneyst.”

Ja mis on tõde? Sel hetkel pole mul sellest enam vähimatki aimu. Mida tean mina, kelle poja ainus tõsisem probleem oli lahing sellepärast, et näha alla 18-aastastele keelatud filmi.

Järgneb tund aega sosistamist ja mina üritan kõigest hingest uuesti lugeda, saada aimu vaiksena generatsiooni tuulegeneraato- rite plussidest, aga siis lähevad Antony ja Sarah uuesti puhvetisse. *Laagriõlut juurde tooma, mõtlen mina. See on tõsine viga, Sarah.* Ja sel hetkel langetan ma otsuse.

Jah. Ka mina lähen puhvetisse ettekäändel, et vajan kohvi, ja teesklen järjekorras seistes või koridoris möödudes, et mul on prob- leemid telefoniga. Palun Sarah'lt abi – lootes ta hetkeks Antonyst eemale meelitada, et temaga vaikselt paar sõna vahetada – ja hoi- atan teda leebelt, et ta lõpetaks selle lolluse, või vastasel juhul helis- tan ma ta vanematele. *Otsekohes, kas saad aru, Sarah? Ma saan su vanemate telefoninumbri teada.*

Meie vagun on puhveti omast kolm vagunit eemal. Teisest vagunist läbi minnes komistan istmete vastu, löön reied ära ja koban läbi automaatuste tamburisse astudes jaki taskus telefoni.

Ja sel hetkel kuulen ma neid.

Ei mingit häbi. Ei mingit katset seda vaikselt teha. Amelevad valjuhäälselt ja uhkelt rongi tualetis. Kiimlevad seal nagu kaks looma.

Seda, et need on nemad, mõistan ma poisi öeldu põhjal. Kui kaua ta pole saanud. Kui tänulik ta on. „Sarah, oh, Sarah ...”

Jah, ma tunnistan seda – olen üdini šokeeritud. Kuuman häbist. Olen raevunud, hingetu, ja tahan üle kõige maailmas nende häälte eest põgeneda.

Aga ma tunnen ka häbi oma naiivsuse pärast. Oma naeruväärsete oletuste pärast.

Koperdan hingetult ja vapustatuna läbi automaatuste järgmisse vagunisse, üritades pääseda oma valerehkenduse tõendusmaterjalist nii kaugele kui vähegi võimalik.

Korralikud tüdrukud?

Puhveti järjekorras kuulen taas kõrvus tukslevat pulssi ning mõtlen, kas nüüdseks on keegi teine veel neid märganud. Neist isegi ette kandnud?

Aga siis mõtlen: *neist ette kandnud? Kellele, Ella? Kuula ise ka, mida sa räägid? Teised inimesed teevad just nimelt seda, mida sina oleksid pidanud algusest peale tegema. Teised inimesed tegelevad oma asjadega.*

Sel hetkel võtavad mu emotsioonid teise suuna ja ma hoopis imestan, kuidas ma olen küll nii eluvõraks, nii konservatiivseks muutunud. Selliseks, kel – nagu näha – pole noortest ega vist üldse mitte millestki vähimatki aimu.

Mu peas keerleb mälestuste kaleidoskoop. Rebitud servadega pildid. Ajakirjad, mis me leidsime poja toast tol õhtul, kui tulime pärast kino varem koju ja avastasime, et Luke üritab Sky turvamüürist läbi murda ja pornot vaadata.

Nii et mul tekib selles näruses rongis meeletu vajadus rääkida oma abikaasaga. Oma Tonyga. Et oma kompassi nullida.

Mul on vaja Tonylt kinnitust, et võib-olla pole siinne probleem üldse neis, vaid hoopis minus. *Kas mu käitumine on nõme? Ei, tõesti, räägi nii, nagu asi on. Nagu siis, kui meil oli tüli Sky kanali ja Luke'i ajakirjade pärast.*

Kas ma olen kohutavalt vanamoeline? Olen või?

Üritan tol õhtul pärast konverentsi tõesti Tonyle helistada. Ma tahan talle rääkida, kuidas käitusin arukalt ja istusin ringi, rongi teise otsa. Tegelesin oma asjadega. Tüdrukud on arvatavasti küllalt elukogenud.

Aga Tony pole kodus ega ole mobiiltelefoni kaasa võtnud – ta on üks neist vähestest, kes arvab endiselt, et mobiiltelefonid põhjustavad ajukasvajad – ning seetõttu räägin ma hoopis Luke'iga ja märkan, et mulle mõjub rahustavalt, kuidas ta kirjeldab uuest äpist alla laaditud retsepti järgi tehtud õhtusööki. Luke'ile meeldib süüa teha ja mina aasin ta kallal köögis valitseva segaduse pärast, vean kihla, et ta on kasutanud kõiki köögimasinaid ja potte-panne, mis kodus leida.

Ja siis on käes hotellihommik.

Oi, kuidas ma ei talu seda tunnet, seda kehavälist tuimust, mille tekitab konditsioneeritud õhk, võõras voodi ja suutmatus panna vastu minibaari ahvatlusele, klaasile-paarile brändile, millega ma end pärast pikka päeva kostitan.

Kell on vaevu kuus ja ma tahaksin veel magada. Kümme tulutut minutit ja ma annan alla, pilk kiikab õnnetu väljanägemisega pakikesi veekannu kõrval kausis. Lollitan end mõttega, et joon tassi lahustuvat kohvi, üksnes sel korral, aga niikuinii valan ma kohvi vannitoa kraanikausist alla.

Vahin tühjade minipudelite rivi, kirtsutan nina, kui mu peas võtab võbeledes maad kohutav mõte. Kiikan telefoni poole öökapil ja tunnen õudu, tuttavat hirmuvärinat, et olen teinud midagi häbi-väärset, midagi sellist, mida kahetsen.

Vaatan uuesti pudelite rivi ja mulle meenub, et pärast teist brändit otsustasin helistada infoliinile, et otsida üles tüdrukute vane-mad. Tõmbun selle mõtte juures hetkeks külmaks. Mu mälu-pilt

on ikka veel ähmane. *Kas sa tegelikult ka helistasid? Mõtle, Ella, mõtle.*

Vahin jälle telefoni ja püüan keskenduda. Ah soo, jah. Nüüd tuleb mulle meelde, pinge mu õlgadest kaob, kui see mulle lõpuks meenub. Mul oli telefon juba käes ja olin juba numbrit valimas, kui taipasin, et ei mõtle selge peaga – ja mitte üksnes brändi tõttu. Minu motivatsioon oli vildakas. Ma polnud tahtnud helistada mitte sellepärast, et oleksin tüdrukute pärast mures olnud, vaid hoopis sellepärast, et neid karistada, sest ma olin selle peale pahane, mismoodi ma end Sarah' tõttu tundsin.

Ja seetõttu käitusin ma arukalt. Ma panin telefoni käest, kustutasin tule ja jäin magama.

Väga hea. See on väga hea. Tunnen nii suurt kergendust, et otsustan tähistamise märgiks ikkagi lahustuvat kohvi proovida.

Lülitan esmalt sisse veekannu ja seejärel televiisori. Ja siis see tuleb. Üksainus hetk, mis alguses hõljub nagu ühe koha peal paigal ja siis venib ja venib, venib väljapoole seda tuba, väljapoole seda linna. Hetk ajas, milles ma mõistan, et mu elu pole enam iial endine.

Mitte iial.

Õhtul hilja vaadatud filmi tõttu – lugesin subtiitreid – on heli maha keeratud, et mitte kõrvaltubade külastajaid häirida.

Aga pilt ei jäta eksimisruumi. Ilus. Foto tema Facebooki-lehelt. Ta rohelistes silmad säravad ja blondid juuksed langevad poolde selga. Ta on rannas, tunnen ta selja taga ära St Michael's Mounti.

Ja kuidagimoodi on mu keha suuminud end tahapoole – läbi padja, voodipeatsi ja seina –, kuni ma vaatan ekraani palju kaugemalt. Ekraani, mille alumises servas jooksevad jõledad, kohutavad sõnad: *kadunud ... Anna ... kadunud ... Anna ...* Veekann kriiskab peeglile vihaseid pilvi, mina aga kavandan peas kõiki telefoni kõnesid, mis mul tuleb teha.

Must ja kohutav vabanduste segadik. Mitte ükski neist küllalt hea.

Politseisse. Tonyle.

Sa pead aru saama, et ma kavatsesin helistada ...

TEINE PEATÜKK

ISA

Henry Ballard istub talveaias ja üritab kõigest väest ignoreerida kõõgist kostvat kolistamist.

Ta teab, et peaks minema oma naise juurde, peaks teda aitama, teda lohutama, aga ta teab ka, et see ei muudaks midagi, ja sellepärast lükkab ta selle edasi. Tegelikult tahab ta praegust hetke – õue murule vaatamist – pikemaks venitada. Selles omapärasel ruumis, juurdeehitises, mis pole kunagi olnud päris see, mis vaja – vaatamata aknakatetele ja suurele tolmumagnetiga ventilaatorile, mis sai siia pöörase hinna eest paigaldatud, on siin alati kas liiga kuum või liiga külm –, on tal õnnestunud langeda kuidagimoodi poolteadvuslikku seisundisse, kus vaim uitab kehast ja ajast välja-poole aeda, kus ta kuuleb just sel hetkel varahommikuses valguses, kuidas Anna ja Jenny sosistavad oma põõsastesse ehitatud onnis.

Onn oli nende lemmikpaik aasta otsa, võib-olla isegi kaks aastat, kui neil oli peal kohutav roosa faas. Roosad tekid. Roosad Barbie-nukud. Roosad telk, mis osteti mingist katalogikaubamajast ja täideti igasuguste ehtplikalike asjadega. Tema oli ikka keeldunud sellele lähenemast. Nüüd soovib ta üle kõige maailmas unustada lüpsmise ja heina, käibedeklaratsioonid ja panga ning hõljuda sinna ja teha üles väike tuli, et tüdrukutele hommikusöögiks vorste

küpsetada. Tõeline laagrielu, nagu ta oli nii palju kordi lubanud, aga mitte kunagi oma lubadust täide viinud.

Nüüd toob köögist kostev ilmatuma vali kolin ta tagasi tuppa. Naine korjab põrandalt üles erineva kuju ja suurusega plekk-karpe, kus ta hoiab saiakesi ja jahu.

„Mida sa ometigi teed?”

„Ploomipirukaid.”

„Jäta, Barbara!”

Anna lemmikpirukad, mille täidiseks vürtsikad kompotiploomid. Ta tunneb kaneeli lõhna: kaneelitops on köögikapil külili, kapil teravalõhnaline kaneelihunnik.

Oh, Barbara.

Henry vaatab, kuidas naine värisevate kätega purgid maast üles korjab. Ta lihtsalt ei suuda seda taluda.

Ja selle asemel et naist aidata või ta vastu hea või isegi viisakas olla, läheb ta hoopis oma kabinetti ja istub telefoni kõrval, nii et viis, aga võib-olla ka kümme minutit hiljem näeb tema esimesena taas maja ette keeravat politseiautot.

Sel hetkel tunneb ta sisimas kohutavat valu ja hetkeks käib tal peast läbi mõte üks blokeerida – jabur kujutluspilt, kuidas kogu halli mööbel on ukse ette kuhjatud, et nad sisse ei pääseks. Seekord on neid kaks, mees ja naine. Mees kannab ülikonda ja naine politseimundrit.

Selleks ajaks, kui Henry halli jõuab, seisab põlle kandev abi-kaasa köögiuksel ning muudkui pühib ja pühib käsi. Henry vaatab korraks naise poole ja naise silmad püüavad veenda palvetega nii teda kui ka Jumalat ja õiglust.

Henry avab ukse – Anna ja Jenny tormavad sisse koos oma kottide ja tennisereketitega ning viskavad need maha. Milline kergendus.

Ja siis tegelikkus.

Nende näod ütlevad kõik.

„Kas te olete ta leidnud?”

Valmisriiete osakonnast ostetud kortsunud ülikonnas mees raputab üksnes pead.

„Konstaabel Cathy Bright on politsei sideisik. Me rääkisime temast telefoni teel?”

Henry ei saa sõnagi suust. Ta on tumm.

„Härra Ballard, kas me tohime sisse astuda?”

Noogutus. Rohkemaks pole tal jõudu.

Nad võtavad kabinetis istet ja kostab imelik sahisev heli, kui nahk hõõrdub vastu nahka, kui ta naine hõõrub oma peopesi kokku, ning ta sirutab käe ja võtab naisel käest kinni, et sellele häälele lõpp teha.

„Nagu me juba ennist rääkisime, teeb Londoni politsei kõik, mis võimalik. Anna vanust ja olukorda arvesse võttes on nad selle juhtumi prioriteediks võtnud. Nad on meiega pidevalt ühenduses.”

„Ma tahan Londonisse sõita. Aidata ...”

„Härra Ballard, me rääkisime sellest. Teie abikaasa vajab teid siin ja on asju, milles ka meie abi vajame. Palun teid ... Praegu tuleks keskenduda kogu vajaliku informatsiooni kogumisele. Ma luban teile, et kui peaksime midagi kuulma – ükskõik mida –, siis antakse teile sellest teada ja me organiseerime teile kohe transpordi.”

„Kas Sarah’le on siis midagi meenunud? On ta midagi rohkemat rääkinud? Me tahaks temaga rääkida. Me soovime väga temaga rääkida.”

„Sarah on ikka veel šokis, mis on ka mõistetav. Kohal on eksperdid ja tema vanemad on temaga. Me kõik üritame saada kogu võimaliku informatsiooni. Londoni kolleegid vaatavad läbi klubi valvekaamerate salvestisi.”

„Ma ei saa ikka veel aru. Klubi? Mida nad klubis tegid? Klubisse minekust polnud mingit juttu. Neil olid piletid muusikali „Hüljatud” etendusele. Me lugesime neile sõnad peale, et ...”

„Ja, härra Ballard, on üks uus areng, mis võib sellele valgust heita.”

Ta kõhatas tundub liiga vali. Rögisev. Rõve.

„Üks tunnistaja on ühendust võtnud. Keegi, kes oli rongis.”

Rõga. Kurgus.

„Tunnistaja. Mis te sellega tahate öelda, et tunnistaja? Mille tunnistaja? Ma ei saa aru.”

Politseitöötajad vahetavad pilke ja naine võtab istet Barbara kõrval toolil.

Uurija räägib edasi: „Naine, kes istus rongis Anna ja Sarah’ lähedal, võttis politseiga ühendust pärast seda, kui politsei oli teinud pöördumise ja palunud tunnistajatel ühendust võtta. Naine räägib, et ta kuulis, kuidas tüdrukud sõlmisid rongis tutvuse kahe mehega.”

„Mis te sellega tahate öelda, et *sõlmisid tutvuse*? Mis meestega? Ma ei saa pihta.” Abikaasa hoiab tal veelgi tugevamalt käest kinni.

„Härra ja proua Ballard, selle põhjal, mis see naine pealt kuulis, sõbrunesid Anna ja Sarah kahe mehega. Kes on meile *teada*.”

„Meestega? Mis meestega?”

„Härra Ballard, meestega, kes olid äsja vanglast vabanenud.”

„Ei. Ei. See naine ajab midagi segamini ... See pole võimalik. Mitte mingil juhul.”

„Londoni politsei üritab Sarah’ga veel sel teemal rääkida, kiiremas korras. Ja samuti selle tunnistajaga. Me peame püüdma võimalikult palju kilde kokku klapitada, et saada selgem pilt sellest, mis enne Anna kadumist aset leidis.”

„Sellest on möödas juba tunde.”

„Jah.”

„Nad on mõistlikud tüdrukud. Te saate ju sellest aru? Head ja mõistlikud tüdrukud, korraliku kasvatusega. Me poleks lasknud neil mingil juhul reisile minna, kui me poleks ...”

„Jah. Jah. Arusaadav. Ja teie peate püüdma positiivset suhtumist säilitada. Nagu ma ütlen, teeme me kõik, mis võimalik, et Anna leida, ja hoiame teid kõigi sammudega kursis. Cathy võib siia teie juurde jääda, teie küsimustele vastata. Kui tohib, siis mina tahaksin heita veel ühe pilgu Anna tuppa. Me loodame leida päeviku, heita pilgu ta arvutisse – selliseid asju. Härra Ballard, kas juhataate mind, palun, sinna? Cathy keedab vast seni teie abikaasale tassi teed. Jah?”

Ta ei kuula enam. Ta mõtleb, et naine ei tahtnud tüdrukutel sõita lasta. Ütles, et nad on liiga noored. Et London on liiga kaugel. Et selleks on liiga vara. *Tema* oli tüdrukute sõitu toetanud. *Barbara, jäta juba! Sa ei saa neid ju igavesti nunnutada.* Tõde? Tema leidis, et Annal tuleb ema põllepaeltest lahti lasta.

Pääseda eemale ploomipirukatest.

Aga see polnud veel kõik. Armas jumal.

Mis siis, kui nad on teada saanud, et *see polnud veel kõik?*

KOLMAS PEATÜKK

SÕBRANNA

Sarah kuuleb sobimatult Paradise'i nime kandva Londoni hotelli kahe voodiga toas, kuidas ema häälsosistab ta nime, ja seetõttu hoiab ta silmad otsusekindlalt kinni.

Nüüd on tuba teine. Täpselt samasugune, aga teisel korrusel. Sellesse tuppa, kus nad koos Annaga asjad lahti pakkisid, ei pääse, kuigi Sarah ei saa aru, miks. Anna ei läinud sinna tagasi. Kas teda ei usuta? *Ta ei tulnud siia tagasi. Okei?*

Selles toas on endiselt kirjeldamatult õudne hais. Midagi, mis meenutab talle kapi tagumist otsa. Lapsepõlves peituse mängimist. Sarah, silmad suletud, soovib, et saaks praegu peitust mängida. Ignoreerida haisu ja temperatuuri, ema ja politseid, ja mängida peitust. Jah. Sellesse ajas rändamise versiooni, kus ta kuivatab umbes praegu juukseid – tangid juba juuste sirgendamiseks kuumad – ja lobiseb fööni müra üle rääkides kõigest, mis nad täna ette võtavad. Millisesse poodi esimesena minna? Ja kas Sarah mõtles seda tõsiselt, et tahab Stella McCartney kollektsiooni selga proovida, sest müüja saab ju nende riiete järgi aru, et tegelikult ei osta nad midagi.

Anna. Armas ja marru ajav Anna. Liiga kõhn. Liiga ilus. Liiga ...

„Kallike, kas sa oled ärganud? Kas sa kuuled mind, kallike?”

Sarah, kes on endiselt ema poole seljaga, avab silmad ja kissitab neid kardinat vahelt sisse trügivas eredas valguses, mis joonistab seinale kolmnurga. Ta oli täies riides voodisse heitnud, oli keeldunud teki alla minemast, sest oli kindel, et nüüdseks on juba mingeid teateid. Iga hetk. Ta leitakse iga hetk üles.

„Mul on hea meel, et sul õnnestus korraks tukastada. Kas või tunnikski. Keetsin meile teed.”

„Ma ei taha midagi.”

„Kõigest üks lonks. Kaks tükki suhkrut. Sa pead midagi sööma või jooma. Pisut suhkrut ...”

„Ma ütlesin, et ma ei suuda. Okei?”

Ema kannab samu pükse mis eelmisel päeval, aga puhast pluusi, ja Sarah mõtleb, et see on ühteagegu tüüpiline ja kuidagi kohatu, et emal tuli pähe puhas pluus kaasa võtta.

„Isa jõudis kohale, ta on all. Ta on suuremalt jaolt politseiga tegelenud. Nad tahavad sinuga uuesti rääkida. Kui sa tunned ...”

„Ma juba rääkisin neile kõik, mis ma mäletan. Mitu tundi. Ja ma ei taha isa näha. Sa poleks tohtinud talle helistada.”

Sarah ja ema vaatavad teineteisele silma.

„Kuule, kallike, ma saan aru, et see on raske, arvestades sinu ja su isa suhteid, aga ta on mures. Ja politsei on saanud kõne, millest nad tahavad sinuga rääkida. Helistati pärast teleülekannet.”

„Kõne?”

„Jah. Ühelt naiselt, kes oli rongis.”

„Naiselt? Mis juttu sa ajad? Mis naine?”

Sarah'l on sisimas samasugune õõnes tunne nagu esimestel õudsetel tundidel, kui ta ootas koos politseiga ema saabumist. Kui ta pea käis joodud alkoholist ikka veel ringi. Kui ta oli segaduses.

Anna, kus sa oled? Kus kurat sa oled?

Püüdes rääkida politseile parasjagu nii palju üksikasju, et nad suhtuksid sellesse tõsiselt, aga mitte nii palju, et ...

Nüüd tõuseb ta kähku jalule, tunneb liikudes pihal linase särgi kortse, tõstab tualettlaualt juukseharja, meigikotte ja muid asju.

„Kas pult on sinu käes? Ma tahan uudiseid näha! Et mida räägitakse. Mida siis räägitakse?”

„Sarah, minu arvates ei ole see hea mõte. Joo tee ära. Ütlen su isale, et sa oled ärganud. Et nad võivad nüüd üles tulla.”

„Ma ei kavatse nendega uuesti rääkida. Vähemalt veel mitte.”

„Kuule, kallike, ma saan aru, et see on kohutav. Sinule. Meile kõigile.” Ema tuleb nüüd üle toa. „Aga kallis, nad leiavad ta üles, ma olen selles rääkest kindel. Küllap ta läks edasi mingile peole ja kardab nüüd riielda saada.” Ta paneb käe Sarah' õlgadele – teekruusid on keset tualettlaual valitsevat kaost –, aga Sarah raputab ta käe maha.

„Kas Anna vanemad on siin?”

„Veel mitte. Ma ei tea. Ma ei tea, mida selles suhtes on otsustatud. Politsei tahtis koos nendega Cornwallis mingeid asju kontrollida.”

„Mis asju?”

„Arvuteid või midagi, ei oska öelda. Sarah, ma ei mäleta täpselt, kõik on üks suur hägu. Nad tahavad saada kogu võimalikku informatsiooni, millest võiks otsimisel abi olla.”

„Ja sina arvad, et mina ei taha? Sina arvad, et mina ei tunne end juba niigi halvasti?”

„Kallike, sind ei süüdistata keegi.”

„Ei süüdistata mind? Miks sa kasutad siis sõna *süüdistama*, kui keegi ei süüdistata mind?”

„Sarah ... kullake. Ära ole selline. Nad leiavad ta üles, ma olen selles kindel. Helistan alla.”

„Ei! Jäta mind rahule! Jätke kõik mind rahule! Ma tahan, et mind praegu rahule jäetaks!”

Sarah' ema võtab taskust mobiiltelefoni ja otsib parasjagu prille, kui uksele koputatakse.

„Küllap nemad.”

Lävel on sama uurija kes ennist, aga seekord on temaga kaasas teine naispolitseinik ja Sarah' isa.

„Kas mingeid uudiseid on?” Sarah' ema tahab toolilt tõusta, aga vajub tagasi, nähes, et politseinikud raputavad korraga päid.

„Sarah, kas sa said puhata? Kas sul on jaksu veel natuke rääkida?” küsib naispolitseinik.

„Ma ei olnud täis, kui me ennist rääkisime. Ma ei olnud täis.”

„Ei olnud.”

Täiskasvanud vaatavad üksteisele otsa.

„Sarah, me vaatasime läbi klubi valvekaamera salvestise.” Nüüd räägib uurija – tema toon on kindlam. „Mõni kaamera kahjuks ei töötanud, aga on mingid asjad, millest me ei saa päris täpselt aru. Ja meiega võttis ühendust üks tunnistaja.”

„Tunnistaja?”

„Jah. Üks naine rongist.”

Teda valdab otsemaid hirm, tunne, et ta on paljastatud. Ta veri tarretub hirmust.

Ta tõmbub näost kaameks.

AASTA HILJEM

JUULI 2016

NELJAS PEATÜKK

TUNNISTAJA

Mul polnud hetkekski pettekujutelmi.

Ma teadsin täpselt, milliseks see nädal kujuneb. Ühest küljest ma igatsesin seda: mul oli õhkõrn lootus, et kuna nüüd on sellest möödunud täpselt aasta, annab see ehk juurdlusele uut indu. Aga teisalt tundsin ma hirmu. Et minu poole saadetak스 taas pilke. *Too naine. Kas mäletad? Too naine, kes ei lausunud sõnagi. Rongis. Mäletad? Kui too tüdruk kadus? Jumal halasta! Kas sellest on tõesti juba aasta möödunud?*

Aga ma tahan endiselt, et saates „Crimecatchers” esitatakse juhtunu taaslavastus – perekonna pärast. Tema vaese ema pärast. Ainult et mina ei taha selles mingit osa.

Te saate ju sellest aru? See tähendab, et mul polnud midagi selle vastu, et nad mind palusid. Kuigi Tony läks täiesti endast välja, kui politsei helistas, oli üllatunud, et neil on jultumust seda teha.

Te paljastate tema nime. Te lasete kõigil teda hukka mõista ja arvate, et ta tahab esineda teie telesaates ...

Tony on endiselt veendunud, et minu nimi lekitati välja meelega – et ajakirjandus sai mu nime teada. Meil pole selle kohta mingeid tõendeid ja ausalt öelda olen mina jõudnud seisu, kus mul on ükskõik, ma olen kindel üksnes selles, et ei suuda taluda mõtet,

et kõik ilmuvad taas välja. Hakkavad seda jälle korrutama. Mind hukka mõistma. Mind vihkama.

Isegi püsikliendid poes saavad mulle pisut imelikke pilke, kuid ei maini seda sihilikult.

Politsei pressiosakonna ametliku versiooni kohaselt ei olnud mingit leket, paarile ajakirjanikule mainiti üksnes, et rongis olnud tunnistaja „osales ühel konverentsil”. Aga nad pidid ütleva, millisel konverentsil, sest kuidas ajakirjandus muidu teada sai, et ma olen florist? Ükskõik. Mõni ajakirjanik kontrollis üle erinevad floristikaüritused, kammis läbi Devonist ja Cornwallist pärit osalejad ja jõudis lõpuks meie ukse taha.

Ma lähen selle peale mõeldes ikka veel marru.

Muidugi, kui ma oleksin nutikam olnud, poleks neil õnnestunud sellele kinnitust saada. Kui mul oleks tulnud pähe öelda: *mul pole aimugi, millest jutt*, oleksid nad selle sinnapaika jätnud. Aga ma ei teinud seda.

Saan aru, et see kõlab täiesti idiootlikult, aga mina, kes ma olin täielikus segaduses, küsisin: *kust te mu nime teada saite?*

Mille kuradi pärast sa seda ütlesid? küsis Tony sellest kuulda saades. *Pagana pihta, Ella. Sa ulatasid selle neile lausa hõbekandikul.*

Aga ma ei teinud seda, mitte päriselt. Ma ei lasknud ühtki ajakirjanikku sisse. Ma vannun, et ma ei andnud ühtki kommentaari, aga nad tegid ikkagi minust foto ja helistasid ja helistasid ja helistasid, kuni me pidime numbri ära vahetama.

„Ahistamine,” ütles Tony selle kohta. *Kas ta pole pidanud juba küllalt läbi elama?* Olgu ta õnnistatud. Mu armas kallis mees.

Ja siis läks asi tõeliselt vastikuks – õudsed asjad sotsiaalmeedias, kuni lõpuks pidime mõneks ajaks poe kinni panema.

Aga tegelikult on nii, et kuigi see oli õudne, on mul tunne, et ma pole ikka veel küllalt läbi elanud. See ilus tüdruk on endiselt kadunud. Suure tõenäosusega on ta surnud – peaaegu päris